

- Zrkadlo, zrkadlo, povedzže mi,
kto je najkrajší na zemi

Rozprávky - obrázky z detstva. Tie najkrajšie z najkrajších. Snehulienka, Zlatovláska, Popoluška, Červená čiapočka, alebo Medovníková chalúpka, Šípová Ruženka, Soľ nad zlato, Janko Hraško, Popolvár?

Ťažko vybrať. Jedna krajšia ako druhá.

Nekonečné žriedlo z ktorého čerpáme i dnes. A to nielen deti, ale aj dospelí.

V čom spočíva tajomstvo toho, že sa nám rozprávky prihovárajú zrozumiteľnou rečou aj napriek tomu, že už dávno pominuli časy kráľov a kráľovien, princezien, čarodejníkov, drakov a viery v ostatné nadprirodzené bytosti o ktorých rozprávajú? Odpoveď treba hľadať v zmysle rozprávaných príbehov. A ten býva vždy predchnutý láskou a vierou v spravodlivosť a dobro. Dieťa nie je schopné svojim rozumčekom pochopiť zložitosť života. A tu prichádza na pomoc jeho túžba a fantázii rozprávka. Jednoduchými, ale výraznými ťahmi mu vykresľuje to najhlavnejšie: čo je dobré a čo zlé. Rozprávkové zjednodušenie podnecuje predstavivosť detí a provokuje ich k porovnávaniu rozprávkových motívov a riešení so životom.

Detská túžba po čínorodosti, po väčšej láske, po väčšom porozumení, po šťastí, po odstránení krivdy a utrpenia zo života je tou živou vodou, do ktorej rozprávka vstupuje s každou novou generáciou a z ktorej vystupuje vždy rovnako mladá a príťažlivá. V každom z nás vyvolávajú rozprávky odozvy, spomienky. Každý z nás sa k nim vracia inak. A nájdú sa aj takí, v ktorých detstvo pretrváva. Svojou vnútornou silou, svojim talentom ho formujú do nových podôb - odkazov.

" Hlásenie sa k starým láskam " , vyznáva sa akad.mal.Ľuba Končeková-Veselá, keď sa rozhovorí o svojej ilustračnej tvorbe pre deti. Ibaže dnes tie jej lásky nadobúdajú v jej ilustráciach neobyčajnú krásu, zobrazujúcu každý detail. Vystihujú najjemnejšiu nuansu. Akoby nám chceli povedať: len otvor tie svoje oči a pozeraj sa ! Nájdeš to, čo si nikdy predtým nevidel.

Drobné bielo-modré kvietky v rukách Snehulienky a jej sedem nešťastných, ale verných a milujúcich trpaslíkov, to je najväčší protiklad zlej a krutej macochy. Šípová Ruženka Končekovej-Veselej " rozvoníava " každým každúckým obrázkom. Popoluškine oči, keď

uteká v slniečkových šatách z bálu a stratí jednu črievičku, sú síce ustrachané, aby stihla prísť domov skôr ako macocha a nevlastné sestry, ale sú aj plné šťastia: veď bola na bále a tancovala s princom.

A čo je fascinujúce v tvorbe Končekovej-Veselej? - Nuž, predsa, oči. Oči rozprávkových postáv - dobrých i zlých, ale rovnako aj zvieratiek. Jej oči rozprávajú. Neobyčajným spôsobom umocňujú text, literárnu predlohu, sú osobité.

Výstava obrázkov-ilustrácií akad.mal.Ľuby Končekovej-Veselej spadá do projektu, ktorý nesie pomenovanie Loď nádeje a je pripravovaný medzinárodným domom umenia pre deti - BIBIANOU.

Obrázky - ilustrácie nájdú svoj domov na Fyziatricko-rehabilitačnom oddelení Detskej fakultnej nemocnice v Bratislave.

Veríme, že liečiace sa deti nájdú v ilustráciach rozprávok oporu, radosť, ale najmä silu, tak potrebnú nato, aby sa mohli opäť vrátiť do života, ako zdraví a silní jedinci. Potom naša námaha, vynaložená na prípravu výstavy KRÁSA Z ROZPRÁVKY, nebola daromná.

Prom.hist.Marta Králiková